

Tuto sbírku veršů jistě neumělých,
napoaných ve chvílích nejjemnějšího
chvění duše, věnuji své mamince,
jako staromné poděkování za všední
lásku a trpělivost až teď k dospělosti.

Marek Pius
v Brně 15. června 1986

L Á S K A Z H V Ě Z D

Marek P. Šenkyřík

Ž I V O T 1 8 - L E T Ě H O

Jako rozpálené stráně,
jako obzor se zapadajícím sluncem,
večerní ticho pod klenbou jeskyně
a ranní vstávání pod modrým nebem.

Všechnu černost smývat u zpovědnice
pro krásný pocit potom před oltářem,
kopat a hledat střípek na lopatce,
či vidět motýla nad květem

V E Č E R N Í Z A M Y Š L E N Í

Člověče pohleď na večerní oblohu,
lehní si na záda do měkké trávy a přemýšlej.
Co myslíš jaké je tvoje postavení v tom množství světů,
jaké je tvé postavení v tom toku času ?
Dovedeš si vůbec představit to co vidíš ?
Dovedeš si představit vesmír ?
Odpovíš, že jsou to hvězdy, planety obklopené obrovským
množstvím prostoru, jenž je ohraničen černými
dírami.

Co je to černá díra ?!

Byl jsi tam, že mi toto tvrdíš ?

Ale co je za ní, co je dále ?

Řekneš, že nic.

Jako nic !!! Co je to nic ???

No, nic je nic.

Vidíš člověče jak jsi hloupý.

A ty si přivlastňuješ právo soudit a odsoudit věci,
které jsou tvému vědomí nepochopitelné.

A jak si jen můžeš myslet, že tvůj život je důsledkem
neskutečného množství náhod.

Vždyť život je to nejcenější co máš.

A ty říkáš, že vznikl náhodou.

Jsou mi k smíchu vaše teorie.

Ty myslíš, že podstatou života je žít a užít a pak už
nic ?

Nikoli !

To by bylo příliš snadné a jednoduché.

Žít si jen tak bez zákonů.

Ano, dostali jsme zákon, dostali jsme naději a to je
smysl života.

Už chápeš ???

V E N I S A N C T E S P I R I T U S

Kráčíš životem poutníku, spočín však
a ponoř se do západu slunce,
v záři červánků najednou hledíš
kolem sebe z ptačí perspektivy.

Snad pocit blížící se tmy,
snad nepokoj myšlenek,
neslyšitelnost vysloveného,
tě nutí k pohledu vstříc hvězdě
v úsvitu dějin.

Tvůj život je krátký
než abys plně pochopil,
krása je pomíjivá
v plejádách času,
štěstí ohraničené
zlomkem okamžiku.

A přesto nacházíš na každém nároží
jasně znějící žulový kámen
s deseti vyrytými slovy,
chladně zní a upomíná.

Upomíná dnes stejně jako v subborealu,
je tichý, ale tím, že mlčí - křičí
a k tomu zvony lásky zní
v předzvěsti apokalipsy.

Tak již procitni poutníku,
vždyť slunce vychází, je nový den,
ty prospal jsi celou noc,
ale nyní věz, máš -li oči
a máš -li uši, slyš kazatelova slova:
"Nejvyšší čas začít."

O D P O V Ě Ď

Ticho v prostorách chrámu
dlouho nepoznal,
on totiž chodil podle těla svého
a ničeho jiného nechápal.

V myšlení měl zmatek,
byl neznalý zákona,
životem šel jak bludný kámen,
unášený ledovcem neznámo kam.

Tehdy poprvé vzal knihu,
duch prolétl cizí slova
a najednou ustal jeho chlad.
Ano, dostal velký dar ... Genesi rozuměl.

Včera jsem vykročil /pokolikáté už/
na cestu k poznání přírody,
v maskáči a s usárnou na zádech
jsem nejdřív vystoupil po schodech
k Maří Magdaléně.

Když potom jsem stál na zastávce
a čekal autobus, přišel ke mě muž,
ukázal na knihu, kterou jsem držel
v ruce a řekl :

" Toto je nejkrásnější kniha světa"
a já odpověděl: "Ano, nyní to již vím".
On ještě dodal: "Jsi na správné cestě."

E P I Š T O L A

Nečekáš -li odpověď
a přesto dostaneš ji,
v srdci ti zatrne
a utržená skála
rázem pohřbí tvé ideály.

Snad jsi ji i čekal,
ale nechtěl sis ji připustit,
těžko je říci pravdu do tváře
a zraku nesklonit.

Snad je to tak lepší,
osud si umí s tebou divně hrát
a ty nevíš půjdeš -li tou cestou dál
nebo zbude -li jen vzpomínat.

O P Í S N I Ú P L Ň K U

Být za denního světla
zákeřnou rukou uvržen do temné díry,
zaházen mohutnými bloky,
které ani láska nenazdvihne.
Jaký to pocit.

A smažou -li všechny stopy
vedoucí na rozhraní života snažení,
aby vůbec nic neupomínalo
na podlou tragedii ... proč, za co ?

Snad za to, že sám chtěl v lese žít,
se zvířaty u studánky vodu pít
a cestou dlážděnou jehličím
chtěl životem jít ... snad za to.

Když jsem dnes viděl jeho mužnou tvář,
která se ani poryvům větrů nepoddala
a celý život radost a krásu rozdávala,
tehdy jsem ucítil obdiv.

Já vím Jestřábe, bude ti 80 let,
cítím podivné mrazení, když na to pomyslím,
ale tolik ti my, tví Hoši, slibujeme,
v našich srdcích bude tvá Píseň úplňku
navždy znít.

spisovateli Jaroslavu Foglarovi

TŘEBA PROTI VŠEM

Rozhrnout obzor smrkového chvoji,
vyjít z umrtvujícího lesa za hranici poznání
a my jsme zde, ale ty větve nám brání,
nechci žít jako oni ... až do zbělení kostí.

Všichni by měli klesnout na kolena
a né skelnýma očima odsuzovat dějiny.
Přeji všem aby poznávali,
neboť ten, který poznává ... hledá*
a kdo hledá, ten již našel

R O Z P O M Í N Á N Í

Snáší se soumrak, přichází déšť,
vítr se honí v korunách stromů
a zář ohně zaniká kvůli tomu,
jen já zde sedím s hrudí ponořenou ve vodní tříšť.

V rukou knihu, čtu v ní slova,
chci je totiž všechna znát,
co se mnou se děje? - já začínám se ptát,
když můj zrak upoutají evangelia Kristova.

V kamenné suti pod skálou
našli jsme děravou helmu z II. světové války,
vzali jsme ji na osadu s sebou zpátky,
a napsali na ni : "Válka je vůl."

Všichni jsme se pod to podepsali
a já ještě dodal citát z Písma :
"Milujte nepřátele své ..." a v tom je síla,
kdyby všichni lidé toto dokázali.

Nyní má helmu lesní skřet,
on totiž hlídá náš Sedmý les,
než sem bude některá naše cesta znovu vést
a než znovu oheň kamarádství bude zde hořet.

A opět se bude snášet soumrak a přicházet déšť,
vítr se bude honit v korunách stromů,
zář ohně zanikne kvůli tomu
a jen my zde budeme sedět ponořeni v budoucnost.

Ž I V O T P O D L E S V Ě D O M Í

Již dvakrát dospělý,
přec se tak necítím,
k té dojdeš i opilý,
ale dospělý jsi až s vlastním vědomím.

Můžeš být jak Metuzalém stár,
přesto jsi neopustil dětinské věci,
celý život by sis chtěl hrát
a jen smrt tě děsí.

Snad s posledním výdechem
poznáš, že nebylo účelem si hrát,
ale žes celý život se měl ptát,
hledat a podle poznání žít.

Nestačí jen slova,
ale i činy.
Proto tak málo lidí je dospělých,
kteří vědí kam chtějí jít.

Já chválu od lidí nepřijímám,
zdejší slávou pohrdám,
svou minci s emblémem královským
odevzdám
a za Pánem půjdu dál.